

vedtoges med 83 stemmer mod 14; 59 stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til energiministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 17:

Forslag til folketingsbeslutning om forsøg med udsendelse af dagblade som lydavisere til blinde, svagsynede og andre læsehandicappede.

Af Ingerlise Koefoed (SF) m. fl.

(FremSAT 9/11 82. Første behandling 26/1 83. Betænkning 20/5 83).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling

Ingerlise Koefoed (SF):

Som det fremgår af betænkningen, har vi fra SFs side stillet et ændringsforslag til vores eget beslutningsforslag, og jeg vil forklare hvorfor.

At fremstille lyd dagblade på grundlag af f. eks. dagblade er rent teknisk temmelig kompliceret. Der er også en del ophavsretlige problemer i det, og der kan være nogle økonomiske problemer; alt det fremgår klart af selve beslutningsforslaget, og det er også blevet tydeligt under udvalgsarbejdet.

Derfor har vi ikke fundet, at vi lige præcis kunne anviser regeringen, hvordan forsøgene skulle formuleres. Dertil kommer, at vi under arbejdet i kulturudvalget har haft besøg af repræsentanter for både Dansk Blindesamfund og Foreningen Kultur og Litteraturorientering for Læsehandicappede. Begge foreninger har været meget glade for, at folketinget har behandlet deres informationsproblem. Begge foreninger har været meget tvivlende over for, om mediekommissionen, som

flere partier henviste sagen til under førstebehandling, overhovedet vil være i stand til og få tid til at behandle denne sag tilstrækkelig indgående. Begge foreninger har udtrykt ønske om, at der skulle nedsættes et særligt udvalg om sagen bestående af repræsentanter for de mennesker, som denne sag vedkommer, nemlig de blindes, de svagsynedes og de læsehandicappedes organisationer og dagbladsejere og journalister. Vi synes i SF, at det var rigtigt at lytte til dem, der selv kender problemerne, og har derfor foreslået dette udvalg nedsat.

Jeg må sige, at vi er mildest talt forbavset over, at både de radikale og regeringspartierne så hårdnakket har bidt sig fast i mediekommissionen som stedet for løsningen af de blindes og svagsynedes avisproblem, især når vi tænker på, at statsministeren og socialministeren faktisk under udvalgsarbejdet har sagt, at de ikke ville opfordre mediekommissionen til at nedsætte et særligt udvalg nogenlunde som det, vi foreslår, om sagen.

Jeg vil spørge, hvad den egentlige begrundelse er for, at regeringspartierne ikke kan stemme for vores ændringsforslag. Så vidt jeg er orienteret, var der næsten enighed i regeringspartierne om at støtte os. Vi har set et forslag, som var lidt anderledes end vores. Vi accepterede forslaget, og så pludselig blev det hele til ingenting.

Hvad var det, der skete, som fik socialministeren til at hoppe fra? Det, man nu gør ved ikke at støtte SFs ændringsforslag, er ærlig talt temmelig kynisk, og det er meget, meget teknokratisk. Man henviser nemlig menneskelige og kulturelle problemer til at blive løst i en kommission, der først og fremmest beskæftiger sig med medier og først derefter tilfældigvis kommer til at beskæftige sig med de mennesker, der er henvist til at benytte disse medier, fordi de ikke kan læse på samme måde, som vi andre læser.

Al den snak, man så i øvrigt ofte må høre fra de samme partier om, hvor stor en forståelse de har for de handicappedes problemer, virker hul og retorisk, når man ikke engang i en sag som denne kan sætte hensynet til de ønsker, som en handicapgruppe som de blinde og svagsynede selv har næret længe og selv har udtrykt meget klart og vedholdende, over hensynet til – ja, jeg ved ikke, om jeg skal sige det, men jeg har på fornemmelsen, at det i hvert fald gælder for ét partis ved-

[Ingerlise Koefoed]

kommende – at det ikke er éns eget parti, men et oppositionsparti, der er kommet med forslaget.

Da vi havde fremsat dette forslag og var gået i gang med at behandle det, kom der ind ad min dør et brev med et lydbånd i. Det lydbånd var en tak fra en blind, som var meget taknemlig over, at vi havde taget problemet op i folketinget, og at vi havde gjort det med det, hun var så elskværdig at kalde indsigt og forståelse. Det skal siges, at hun var SF'er. Det skal siges, at hun sagde: jeg er meget lykkelig for, at det er mit parti, der har fremsat dette forslag. Det skal siges, at hun tilføjede: men selvfølgelig er dette ikke et politisk spørgsmål alene; det er et informationsteknisk og kulturelt spørgsmål, og i og for sig kunne alle partier have fremsat det.

Det tænkte jeg også. Naturligvis kunne de det, hvis de var kommet i tanker om det. De kom ikke i tanker om det. De fik en opfordring til at komme i tanker om det. De nægtede at rette sig efter denne opfordring. Jeg er skuffet, og jeg er sikker på, at der er mange blinde og svagsynede, der er lige så skuffede, som vi er, og det er vigtigere, end om vi er det.

Larsen-Ledet (RV):

Det radikale venstre har indstillet beslutningsforslaget til forkastelse. Vi ønsker at afvente mediekommisionens betænkning, og herefter vil vi opfordre regeringen til at foretage forsøg på grundlag netop af denne betænkning med lydaviser til blinde, svagsynede og andre læsehændicappede byggende på nogle landsdækkende dagblade. Vi mener, at den omtalte betænkning vil give et bedre forsøgsgrundlag, et bedre udgangspunkt for at opstarte disse forsøg.

Wilhelm (VS):

VS kan støtte SFs og socialdemokratiets ændringsforslag og vil også stemme for forslaget som helhed.

Jeg havde en del skeptiske bemærkninger ved første behandling om mulighederne for at gøre disse ting. Jeg har fået en del lydbåndsbrev fra svagtseende og blinde, og jeg synes, vi har fået nogle meget kvalificerede indlæg fra deputationer i kulturudvalget, som væsentligt har mindsket min skepsis med hensyn til det teknisk mulige i disse ting.

Det er klart, at der over en lidt længere årrække vil åbne sig andre og sikkert langt mere spændende muligheder, men jeg synes ikke, det kan være nogen undskyldning for ikke at gå i gang her. Jeg synes, at det i forhold til al den velvilje, der blev udtrykt ved første behandling af dette forslag fra højresiden i salen, er meget skuffende, hvis man ikke engang kan gå med til, at der nedsættes et sådant udvalg, så man ikke skal afvente og afvente og afvente kommissioner, hvor dette selvfølgelig vil være et lille bitte hjørne, der bliver taget op allersidst, men kan få nedsat dette udvalg, som kan forberede nogle forsøgsordninger. Andet og mere er det jo ikke.

Der er ikke skygge af undskyldning for at udsætte sådan nogle ting mere end det allerede følger af ændringsforslaget. Der er ikke skygge af begrundelse for ikke at sige ja til, at man kigger på disse ting separat og ikke gør det til noget hengemt noget i mediekommisionen. Den velvilje, hr. Povl Brøndsted og andre viste ved førstebehandlingen, har altså, ser det ud til, ikke noget som helst på sig, når det kommer til stykket, og det synes jeg er overordentlig beklageligt.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg gjorde allerede under første behandling af dette forslag gældende, at regeringen naturligvis også ønsker, at der skal ske en udbygning af mulighederne for at skabe lydaviser til blinde og svagtseende. Det blev også fastslået ved den lejlighed, at det jo ikke er sådan, at vi står på bar bund i dag, og gud ske lov for det. Det, der er spørgsmålet, er, hvordan vi kommer videre.

Når fru Ingerlise Koefoed er uforstående over for, hvorfor regeringen ikke har kunnet følge det ændringsforslag, socialistisk folkeparti har stillet, vil jeg godt svare, at det udvalg, SF foreslår nedsat, ikke er et almindeligt udvalg, som skal undersøge, hvordan vi kommer videre. Det drejer sig om et udvalg, som efter udformningen skal både igangsætte og evaluere de i beslutningsforslaget foreslåede og eventuelt andre igangværende forsøg. Det er altså ikke et almindeligt udvalgsarbejde. Det er i virkeligheden et udvalg, som vi giver kompetence til at sætte noget i gang, som vi ikke har nogen principielle retningslinjer for.

[Socialministeren]

Det er baggrunden for, at regeringen ikke kan følge ændringsforslaget. Vi vælger at afvente mediekommissionen, og jeg mener, at det slet ikke er givet, at vi overhovedet skal have forsøg, når vi har fået behandlingen i mediekommissionen i forbindelse med dens afsluttende rapport. Det kan være, at der kan sættes en forbedring i gang allerede på grundlag af de indstillinger, der kommer fra mediekommissionen, så det synes jeg ikke det er rimeligt at tage stilling til i dag.

Derfor er min konklusion den, at naturligvis er det vigtigt at komme videre. Vi afventer mediekommissionens arbejde og tager da stilling til, hvordan vi kommer videre. Det mener jeg er det mest realistiske standpunkt på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Ja, nu ved jeg selvfølgelig ikke, hvor tæt socialministeren har fulgt denne sag, og det kan jo heller ikke nytte noget, at jeg står her og hentyder til et stykke papir, som ingen andre har set end socialministeren og de involverede parter.

Socialministeren må tale mod bedre viden, når han står og afviser det, vi har skrevet i vores forslag om, hvordan det udvalg skulle fungere. Socialministeren må vide, at vi var gået fra noget af det, dengang der kom et andet forslag fra socialministeren og fra nogle af partierne her. Så det passer altså ikke, at vi stædigt holder fast på, at man lige præcis skal gøre det, vi siger. Jeg synes, at vi strakte os kolossalt langt for at imødekomme et ønske hos de blinde og svagsynede om i hvert fald at være med til at kigge på de forsøg, der allerede er gjort, og sammen med kulturministeren og socialministeren finde ud af, hvordan man kunne komme videre. Det kan være, at socialministeren mener noget andet i dag, men det er ikke mit indtryk, at socialministeren mente noget andet for 14 dage siden.

Det er en skammelig sag, og man kan ikke være bekendt, at de blinde og svagsynede skal blive ved med at vente og vente og vente, til det passer en eller anden instans at sige: ja, vi behøver såmænd ikke nogen forsøg. Der sker ingenting i denne sag.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg forstår ikke, hvad det er for nogle formuleringer, fru Ingerlise Koefoed henviser til. Jeg har ikke givet nogen formuleringer om noget som helst. Det betænkingsbidrag, der er afgivet, er afgivet af regeringspartierne. Jeg har end ikke været til samråd i kulturudvalget om denne sag. Det eneste, jeg har gjort, er det, der er det naturlige: jeg har besvaret de spørgsmål, jeg er blevet bedt om at besvare af kulturudvalget. Det er for så vidt den eneste måde, hvorpå jeg har været involveret i sagen. Derfor er jeg uforstående over for, hvad det er for nogle formuleringer, fru Ingerlise Koefoed taler om.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning

Ændringsforslaget
vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning
forkastedes, idet 78 stemte for, 81 imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 111:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykke nr. 310 om forhøjelse af radio- og fjernsynsafgifterne pr. 1. april 1984 tilbage fra finansudvalget.

Af Maisted (FP).
(Fremsat 20/5 83. Første behandling 24/5 83. Betænkning 26/5 83).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Maisted (FP):